

F. G. Lorca:

Poezija je nekaj, kar gre tudi na cesto, kar se giblje ob naši strani... V vseh predmetih je poezija, na poezijo ne gledam kot na abstrakcijo, marveč kot na realno eksistenco, ki me spremlja.

Mama, si videla mrtvega psa v travi?

Gost dež tke sivo zaveso. Povsod zastave. Mrtvo, brez gibanja. Kupi premoga. Otroci na zelenih športnih vozičkih. Matere jim brišejo smrkave nosove.

Povsod plakati in ledeni mestni tlak.

Si videla mrtvega psa v travi?

Tam doli je razdeljeno. Vase lezem. Potem, mama, pridejo v belem z bolničarji, privežejo me na posteljo, prevlečeno z usnjem. Peljemo se, strop potuje. V kotu kovinsko ognjišče. Nataknejo mi uzde, prebodejo senca in me porinejo v brezno. Tu smo mi trije. Voščeni, negibni.

Nikar ne reci, da ne greva v cirkus. Ne maram konjskih dirk. Ves se tresem in usločim.

K meni se spusti, mama. Pustiva njega, kar odidiva in naju ni več. Boš posadila rože? Rože in zvezde.

Ampak sinoči se je podiralo na vseh straneh. Zakopan in sam sem bil
Kdaj mi pošlješ dežni plašč?

Skloni se k meni.

Ne prihajaš več. Kako, da sva šla in ga pustila? Naju je moril?

Mama, zdaj si v drobcih, v kosih se mi kažeš. Ko sem pa tako sovražen do ljudi, do sveta.

Tam smo prebivali.

Pridi. Smejeva se, kupuješ mi sladoled. Skupaj vidiva.

Brez rok in nog sem. Kam, prekleto, kam? Smrt sanjam. Stran od življenja. Zbežal sem predaleč. Ampak ni hudo. Preblizu je.

Tako drobna si, tvoje roke te izdajajo, tvoji žulji. Kaj bi nama on? Ga ne moreš dokončno pokopati? Bo še iz zemlje pogledal ven?

Mi trije nismo bili družina.

Priznaj, priznaj.

Knjige, denar, dneve, sebe trgam, tavam in prosim ljudi.

Nikjer me ne sprejmejo.

Gozd je grozljiv, strehe za njim so noži.

Toliko hodnikov je za menoj, toliko rovov sem prehodil, toliko zemlje požrl, da je ugasnila svetilka. Progasta pižama me naredi tako strašnega. Tudi druga strašila so.

Obišče me teta iz Skopja. Kekse drobiva in objemava zelenje.

Ti ne prideš, saj so zastave, saj te ne bo?!

Žaluješ za sinom, ki je odpotoval predaleč, za sinom, ki je v drugih očeh našel posmeh in zaničevanje, za sinom, ki je prebredel veliko rek, za sinom, ki je razdal, kar je imel dati. Na otoku sem sam.

Pridejo v belem, z meči, z vlažnimi ustnicami in strupenimi zvarki. Mar vedo? Kako morejo? Si jim spet vse povedala?

Zakaj počneš to? Sem tvoj sin?

Ko popišem liste, mi jih skrijejo. Jaz pa lahko dvignem gore.

Včasih se zamaje. Mi trije pa kar hodimo, očetu rečeš, da bova šla. Zvečer, ko se vrneva, ležiš gola z njim.

Vedno se vrneva.

Kaj jim bojo listi, jim ni dovolj njihov svet? Kdo od nas je nor?

Ne moreš blizu, če se ne spustiš daleč.

Ne bom se več zastrupljal. Odpotujem na počitnice kot drugi. In led naj prekrije svet.

Deset pisem sem ti poslal, ti pa ne odpišeš. Si me zapustila in odšla z njim? Ne moreš brez njega.

Obriši si solze, ne bom več žoga. Konec bo tega obsedenega teka za vama. Obrijem si glavo in se razletim na drobne kosce. Porjavel bom, stisnil pest in grozil nebu. In tisti v belem naj le govorijo, da te izsiljuje. Tebe?

Nič ne pišeš. Ne berem več. Žičnate ograje podiram, preskakujem pregrade.

Ne tepi je, na miru jo pusti!

In greva ven, smejeva se in sva si blizu.

Ko opazuješ druge fante, ti je hudo. In moj, si praviš. Stanovanje je prazno. Zgodaj vstaneš, brišeš prah s pohištva in zalivaš rože. Kje je tvoja roža, razmišljaš.

Tako utrujen sem. Breze objemam.

Nikar ne glej drugih fantov, mama.

Kdaj te bo prenehal pretepati, kdaj bo moja pest večja od njegove?

Ne spi z njim!

Kar sune te s postelje. Ta pes!

Toda šele sedaj zlezeš k meni in zajočeš. Zbijem ga!

Pa nisi poslušala, kot da čakaš, da te pokliče nazaj. In potem bosta naga spala skupaj. Godla boš od ugodja.

Te ni bolelo vse to? Zakaj si to počela? Zakaj si pustila, da vaju gledam? Zakaj so bila jutra strašna? Oblekli smo se.

Kdo mi je obesil kamen okrog vratu? V drugem nadstropju jih režejo in koljejo. Ne morejo me preslepiti, mene že ne.

Moral sem ga udariti. Skočila si med naju in naju mirila. Ampak, ko sem bil majhen, gledal sem vaju, si pustila, da me tepe. Stala si za omaro in si z rokami pokrivala obraz.

Si videla mrtvega psa v travi?

Zdaj se mi skrivaš. Vseeno ti bom pisal za dežni plašč. Ti ne veš, kako hudo je, ko ležiš v travi in nimaš kam, zapustijo te, deževne kaplje ti prebadajo kožo, zavijaš se zavijaš in nič ne pomaga, vsa toplota ti uhaja, kar ledeniš, groza te je, toliko znancev imaš, prekletih znancev, ki se te ogibajo, da si nor, si dajejo skrivna znamenja, ti pa si samo premočen in nimaš kam. Po stezi gor jo maham. Lahko ležim več dni in ne mislim nič. Krošnje kostanjev so ogromne. Nikoli ne zadenem prave strune. To mirovanje me omrtvi in sem kot vsak.

A ne, kako krasni so bili konji? Ti bi rada konja in ne sina.

Na cilju je oče. Njegova pest je kakor skala.

Zasadila si lopate v zemljo. Ti, moja mati. Še ubiješ ga, si mi rekla. Nobene ženske si ne poiščeš, čisto sam se klatiš po mestu.

Skrival sem ženske. Te preplete ženske.

On je umiral. Šla sva mimo, ne da bi ga opazila. Ponoči je hropel in cvilil. Kar crkne naj, si rekla. Zapustil je kup drobiža in svojo blodno dušo. Ta pes, moj oče.

Koliko dni sem ga hranil sam in ga pital kot dojenčka. Kar pustila si ga in sva šla, ker si mi ukazala, da moram s teboj, jaz pa bi ostal tam, ga pokril, mu obrisal znoj s čela.

Tako sva se smejala.

Tudi tu se plazijo po grmovjih in spijo skupaj. Nikoli ne bom spal z žensko.

In kaj, je rekla. Tako je govorila kot ti. Zato ne maram novih znancev, in kaj, pravijo, ponavljajo kot papagaji.

Neprestano je deževalo. Kako sovražno so me gledali ljudje. Nekateri sem spoznal, toda oni me niso hoteli poznati, ti ljudje s hudobnimi očmi in bledimi obrazi.

Tu posedajo po klopeh in čakajo, da jih odpeljejo v drugo nadstropje.

Kako more človek umirati toliko časa? In ti si šla kar mimo. Pa si spala z njim.

Ti neham pisati? Naj poklekнем pred teboj in ti priznam?

In kaj, bojo rekli?

Si videla mrtvega psa v travi?

Je treba spoznati, začutiti v sebi, da nimaš nikogar. Je treba umreti na hitro.

V stanovanju si bila sama. Začuda mi nisi očitala. Kaj boš iskal sobo, saj si lahko doma, si rekla. Odšel sem v kabinet in jokal. Jokal sem in zunaj je deževalo.

Nekim ljudem sem pustil popisane liste.

Preveč čustveno prizadeto čakaš, so rekli. In kaj, sem jim odgovoril, mar vi ne jokate, ste res tako trdni, sem jim rekel.

Mama ne več. Sončni dnevi so zame. Pišem samo tebi. Rad bi znal kakšno molitev, zaprl bi oči in molil in pozabil, pozabil to prekleto življenje.

Zakaj smo mi trije živeli skupaj? Zakaj ljudje žive skupaj? Mar ne živimo mimo sebe samih?

Pišem ti enajsto pismo. Spet dežuje. Tisti v belem so mi rekli, da s takim obnašanjem ne pridem ven. Kam ven, bi jih vprašal. So oni zunaj in kdo jim daje pravico govoriti namesto mene.

Nisi zmožel in zato si tu.

Tako preproste in dolgočasne igre so to.

Poznal sem dva, ki se nista naučila njihovih iger. Na zunaj tega nista kazala. Nekega dne sta se skupaj ubila. Ljudje ne verjamejo, da je tako.

V nobenem časopisu ni pisalo.

Pa saj sta bila bolnika, depresivca.

Je tam, kjer smo bili mi trije, klet?

In sva gledala te silne mišice, ki so se napenjale na konjskih životih, te kamnite oči, ki so sijale med dirom.

Ko je oče umrl, ga ni bilo veliko skupaj.

Je bil žleht človek? Si izbrala njega?

Kdaj je zraslo to silno sovraštvo do tebe?

Ko si me prihajala obiskovat, sem te nagnal s psovkami in grožnjami. Obupana si strmela vame, kot da ne verjameš. Ti ne veš, kako me je groza, ko te vidim zastrto z leti, tako na postelji te vidim, in njega, ki te drži okrog ramen, ko se vzpne nate, in jaz obračam oči stran, toda vidva sta tako hrupna, tako gnusna.

Včasih imaš modrico pod očmi. Zjutraj te je mahnil, ker nisi imela denarja. Zvečer pa sta spet gola spala skupaj.

Pojdi, greva in ga pustiva, naj zgnije, si rekla.

Tako nebogljen je bil.

Ljudem je treba vse posneti, pa še ne verjamejo. Preveč ljubijo svoje igre. Toda nikdar ne stavijo preveč. Vlečejo ta leta in so navidezno zadovoljni.

Ti prekleti znanci. Krvavo sem jih potreboval tiste deževne dni.

Led bo prekril ta svet in te ljudi.

Zunaj spet škropi. Bo vse življenje deževalo? Zakaj ne prideš.

Kadim kar naprej, po štiri škatlice na dan.

Zakaj sva šla zmeraj midva ven? Vedno je ostal on. Takrat si bila tako velika. Moj sine, si rekla.

Meni besede kot sreča, ljubezen, zaupanje zvenijo trapasto. Pa sem iskal njihov pomen. Kje drugje kot pri ljudeh. Pa niso nič vedeli.

Je to ena velika trgovina?

Mar se ne pogovorimo vsi trije? Zakaj nimam brata ali sestre kot drugi? Kje se obira teta?

Kdaj pa kdaj se kar dvignem in plavam. Pod menoj je prazen prostor.

Dolga vijugasta pot. Ne morem se otresti blata, ki se je nabralo, kar preplavlja me.

Tako upadel in starikav je njegov obraz. Zdravnik je rekel, da se ne bo izvlekel.

Ne bom ti pozabila, si jecljala med hlipanjem.

Ne tepi je!

Bova spala na štengce. Na bok se obrni in me objemi.

Prazne so ulice. Na drugem planetu sem, sem si rekel, In bilo je res.

Kdaj se odpeljeva na jug, mama? Še vozijo tisti počasni vlaki?

Ko sta vidva nekoč spala skupaj, ko še ni bilo mene, ti je bilo takrat lepo?

Kako, da se ne srečamo?

Še bi se umikal. Gledaš kovanje na sprehajališču. Tako čudno se ti zdi to z rastlinami. Čudi te, kako je drugače z ljudmi.

Pa si nekoč bil z drugimi. Tisti sivi, komaj verjetni časi. On se je vedno oblačil v pisane obleke. Zakaj me je to motilo? Na primer njegov vonj. Si ga kdaj poduhala, mama?

Tako majhen sem moral biti. Ko si mi ponudila lubenico, sem jo s težavo nesel v naročju. Koliko nakupov sva opravila skupaj.

Zdaj me ni več. Ne grem naprej.

Zakaj si vedno z drugimi?!

Vse, prav vse jim poveš? Še to jim povej, kako sem vaju gledal.

Najbrž pa nisi sama doma. Morda spiš s kom.

Zakaj ne spiš z menoj? Samo na bok bi se obrnila, spala na štengcah. Oni pa.

Več bojo spraševali, manj bojo vedeli. Ti prekleti norci.

Nekega dne me je obiskal očetov duh. Ti nisi tak kot ona, mi je rekel. Se spominjaš, se spominjaš, kako sem crkaval v kotu, vidva pa sta hodila mimo, kot da me ni, samo ti si bil še mlad in nekajkrat si me nahrnil, se spominjaš, mi je govoril. Pleša se mu je svetila in neka zloba je napolnila njegovo pojavo. Pa ti, sem mu odgovoril, se ti spominjaš, kako si me pretepala, kaj si delal z njo? Priznam, toda jaz že delam pokoro za svoja hudo delstva, toda kaj čaka njo? Veš, ona je navadna prasica, navajena je bila na mučenje, če je ne bi zatiral, bi že davno pobežnila z drugim. Pa rada ga je imela not. Pusti svinjarije, sem mu zavpil, on pa je spuhtel nazaj v veter in oni v belem so me začudeno gledali.

Ne moreš. Kar tako.

Kaj počneš zdaj? Vezeš gobelin. Miliyon vbodov za svojega sina. Zakaj ni z nami tako kot z drugimi? Mi trije smo izven.

Si videla mrtvega psa v travi?

In to sonce, ki potuje, in ti ljudje, ki sem jih poznal. Kar znani so ti, toliko in toliko časa si preživel z njimi.

In kaj ste počeli? Se je pretakalo ali je stalo?

Samo takrat bi lahko poginil, pa ne bi nihče s prstom zmignil. Uležeš se med tiste zastave in plakate in spet prši in te prebada dež, in ljudje so slovesno opravljeni, ne hite, kar zlagoma jo ubirajo na glavni trg. Tu množica hrumi in ječi, stoteri tokovi jo napajajo. Nekdo, dvignjen nad to maso,

govori. Besede se odbijajo od mestnih zidov in trde obleže nekje zadaj za mestom. Ljudje so srečni, ker so pozabili nase, v tej gmoti so varni, nosi jih bližina drugih, ta toplota, vonj prepletenih teles, glasovi, prerivanje in srečavanje.

Ti pa lahko ležiš med smrekami, majhne nedorasle smreke so še, po smoli diše te miniaturne smrečice in kaplje dežja so svinčene krogle, na čelo ti padajo, tolčejo po sami lobanji, da zveni, zveni kot sirena, dolga zavijajoča sirena.

Ležiš in gniješ, v prsih narašča bolečina, komaj da dihaš, nimaš kam, potrkal si na mnoga vrata, pa so znani obrazi postali tuji.

Ležiš in ne čutiš nog, mravljinici ti lezejo gor in dol, njihove nožice čutiš, dušenje te navdaja z upanjem, da se stegneš, kar umreš.

Ti si vedno hotela po svoje. Zakaj naj gledam te penaste konje? Zakaj se tako naprezajo? In kdo so ti konji?

Morda zdaj res objemaš drugega starca.

Ne moreš iz svoje kože. Ven greva in ga pustiva, rečeš. Prav, tudi jaz ubogam vsako tvojo besedo.

Včasih, sila redko, si me stisnila k sebi in čutil sem te celo. Počival sem v tebi in pomirjen predel. Tako srečna sva bila. Potem pa ti je pomignil on in že si me zapustila in odšla k njemu.

In meni je bilo pet let, ti si me učila, kako se zavežejo čevlji, nisem se želel naučiti, vseč mi je bilo, da si skrbela zame. Ampak bil sem drugi.

Ko je njegova pest švisnila po zraku, tista divja sila, tako ogromna, grozeča roka je bila.

Samo enkrat se je zgodilo, da smo šli vsi trije nekam skupaj. Bogve kdaj in zakaj?

On je šel spredaj, jaz v sredi, ti pa močno zadihana za menoj. Smo potem jedli, smo pili? Smo bili mi trije? Smo res bili?

In ti si ubogala vsak njegov gib, tvoj gospodar je bil.

Kdo sem bil jaz?

Rekla si, naj ga pustim pri miru.

S kom spiš?

Boš prišla k meni in položila dva tisočaka na rob postelje.

V službo grem, boš rekla.

Kako hitro si odprla vrata, jaz pa sem ležal gol in ti si me gledala. Zaprt sem v svoj svet, veliko rajanje je v meni. Svoje izlete imam, svojo kurbo, svoje sanje in ubijajočo tišino. Zagotovo imam vse to!

Znanci te hitro izdajo, polne gobce gnoja imajo. Ne pišem jim več.

Kdaj mi pošlješ rjav dežni plašč?

Si me ti izdala? Me on mori z ukradenimi vrašanji? Je to edina nit, ki me veže na svet.

Ta nit, to sovraštvo, prelito seme in strah, ugnezden nekje v glavi. Dolgo sem že tu. Lesena uta trohni, mi trohnimo. V progasti pižami sem kot strašilo.

Si me sploh kdaj poslušala, mama? Kar pojdiva, si rekla.

In jaz sem vse to gledal, tako nebogljen sem bil.

Ne berem več.

Ob večerih prižgejo električne svetilke.

Nekje te izdajajo.

V kletki je papagaj.

Kdo je papagaj? Od rojstva do smrti ponavljaš: Pa, pa, pa . . .

Priden si in natrosijo ti novih zrn in novih resnic. Ne iščeš svoje resnice. Prašiček si.

Ljubek, ubogljiv prašiček.

On nekod se je prikazal sošolec. Sumljivo me je gledal, če sem kompletno nor, da bi imel kaj poročati znancem. No, kako je, je dejal.

Gledam v prazno, ne poznam ga, nočem ga poznati, on pa kar bulji in bulji. Odjebi, mu rečem. Osupel zazija. Tako je torej, če si nor, je pomislil, preden je sfuzlan odšel. Papagaj, mu zavpijem, in on pohiti.

Mi trije, kar naprej smo. V mreži, v zrcalu smo.

Oče je dolgo umiral. Ves čas je bil tiho. Je bil tih, ker je čutil dih smrti, ga je bilo strah umreti, je bila muka to umiranje?

Kako je mogoče, kako je mogoče, je mrmral sam zase v kotu.

Si jo pretepal, bi ga vprašal, in jaz, kaj si počel z mano?

Pa pobegne. Pa je tako najlaže obema.

Midva z materjo greva v cirkus. Krasne reči se dogajajo v cirkusu. Klovni se pretepajo in delajo frise. Ti nasmejani klovni potem v garderobi jokajo, pravi mama. Zakaj? Že zveš, ko odrasteš, ti bo jasno.

Včasih si tako živo predstavljam, kako sva spala skupaj.

Tako krasna si znala biti.

Le pojdi k njemu.

Tako prazno in napadalno gleda.

In še preden ga nahranim, bo umrl. Ta naš oče. Ti greš mimo, ko da ga ni.

Kako moreš?

Kolikokrat sem vaju gledal?

Prav narahlo si me pocukala in rekla, da je denar za kruh in mleko na omarici.

Ne boš dal mami poljuba?

Te ženske, si spal s kakšno?

Zadaj za bolnico hodijo in porivajo. Kako napete trebuhe imajo, te ženske. Gole se nastavljajo in koža jim visi, poželjivi gobci so polni slin. Potem godejo.

In jaz sem vaju gledal.

Nekoč ga zbijem, sem rekel.

Vse gredice si preštihala. Naslednji dan je zraslo toliko vsega.

Kako ti uspe? Ti, mama.

Tudi ti prideš in greš. Praviš, da bova šla k reki. Jaz in ti, oče. Drugič spet me pretepeš.

Človek ni človek brez znancev.

Ponoči tulijo zverine. Najbolj glasne šibajo na zaprtega. V drugem jih koljejo in režejo. Pa so tisti hudiči že stari, po plesni smrde.

Nekega dne, perilo si obešala, je bilo toliko smeha v tebi, smeha in radosti. Ure in ure bi te gledal tako srečno in nasmevano.

Si bil ti, oče?

So se te sramovali, ko si bil otrok?

Prisilijo te, da gledaš, oni pokopljejo, tebi ostane. Na svoja kopita te nategujejo.

Midva sva ga pustila prav tam in on je umiral. V cirkus sva šla. Občinstvo je bilo nago in plazili so se drug po drugem. Orkester pa je igral naprej.

Kako misliš ti, oče?

Umikal sem se ti, tako sem se te bal.

Takrat so ljudje hodili obteženi s pisanimi vrečkami, mesto je bilo pravljичno v slapu snežink, ki so naletavale tiste dni. Midva sva morala ven, nagnal naju je. Rakete so razsvetljevale nebo, petarde so pokale, midva pa sva ure in ure iskala prenočišče.

Kakšna svinja, si rekla.

Visoko nad mestom se je svetil napis: SREČNO NOVO LETO

Kadar se sedaj zazrem naokrog, zmeraj dežuje. Sonca ni.

Kam smo že šli takrat? On je hodil spredaj, ti v sredi, ne, jaz v sredi in ti nekje zadaj.

Tisto staro stanovanje nas je dokončno razdvojilo, si rekla.

Dve postelji, star radio, miza in trije stoli. Na eni postelji sem spal jaz, na drugi vidva.

Tisti nemir, tesnoba, mi je rahljala živce, mučila me je.

Kako gola je zemlja. Zasadiš lopato. Dež, kar mezi v brazde.

Kadar sta se obrnila na postelji, je zaškripalo.

In to bi se lahko dogajalo drugim ljudem. Pa si ta človek ti.

Tisti kot in mi trije smo, vpeti smo v tisti čas, vtisnilo se je, velik strah je lezel vame in me dušil.

On je tako strašno hropel.

Lepa si bila v poletni obleki, kar poskakovala si in krilo ti je frfotalo v vetru. Za roko si me držala. Vprašal sem te: Kam greva, mama?

Že kam, si odgovorila, samo stran od njega.

Jaz pa sem se bal večera.

Naj ne pišem več? Zakaj mi ne odpišeš?

Pošlji mi rjav dežni plašč.

Ne iščem si novih znancev. V tej progasti pižami se počutim tako strašno. Pa tudi ta občutek zbrišem.

In mi trije smo živeli v tistem kotu med samimi slabimi angeli, v tistem našem templju so vladali sami zli duhovi.

Z vlakom sva odpotovala k teti. Svet je bežal, ko sva se vozila, zrla sva v to ravnico in ti si odpirala okno, se prepuščala vetru, da te je božal. Teta je bila pozorna do naju. Vprašala te je, zakaj ni prišel tudi on. Saj veš, kakšen je, si ji odgovorila.

Mama, si videla mrtvega psa v travi?

Ne pišeš mi več, v negotovosti me puščaš. Nihče več mi ne pripoveduje zgodb.

Za mnoge reči sem te prosil, a ti me ne poslušáš več. Z drugim si, o meni mu govoriš. Tako pozabiš in ne razmišljaš o meni. Moj sin ni takšen kot drugi, si rečeš.

Toda nekoč boš morala priti. Bele bodo moje oči, oblake bom imel namesto oči.

Kdaj pride on?

Veš, kot včeraj je. Za roko me držiš in stopava po široki ulici, jaz se te krčevito oklepam, ti pa me potolažiš, da skočiš samo po sladoleđ.

Ne glej drugih fantov!

Ne samevaj v novem stanovanju, med ljudi pojdi. Ampak prosim te, ne pripoveduj jim o meni, o nas. Ljudje so hudobni in krivični.

Zdaj so mi pokradli vse solze, me našemili v to progasto pižamo, in mi ni niti do gibanja, še do običajnega sprehoda mi ni več.

Nekaj listov, namenjenih tebi, mi je uspelo skriti. Nekoč ti jih bom poslal.

Me nisi tudi ti zaničevala? Drugim ljudem si govorila.

Tako zamaknjeno, tako čudno me gleda... Misliš, da ga vzamejo v normalno šolo... nekaj strašnega je v teh njegovih očeh...

Si se že takrat ozirala po drugih otrocih?

Odpreš vrata, jaz sedim na tapisonu in uničujem knjigo za knjigo. Nekaj sto jih raztrganih leži pred mano.

Kako naj te GLEDAM?

Ni mi več, da bi se selil drugam.

Poskušal sem.

Pošlji mi dežni plašč.

V meni dežuje, z vsako novo kapljo me drobi in odplavlja.

Druge vidim.

Ne pišeš mi in ne obiskuješ me več. Naj pozdravim očeta?
Nato mi trije odidemo, kar hodimo in hodimo; on je spredaj, jaz v
sredi in ti zadaj.

Dežuje.
Prideš?
Ta pes, oče!
Pišem ti.

Mama, si videla mrtvega psa v travi?
Jaz sem bil.

Lidija
Gačnik

Spoštovani tovariš Zlobec

*do zdaj sem napisala eno dobro
pesem in popisala mnogo strani
srednje slabe proze. Zato prav nič
ne razmišljam o svoji literarni us-
merjenosti, tudi ne o svoji vlogi med
mladimi slovenskimi pisci. Pišem
pač, ker se s pisanjem odstrupljam.
Čim bolj se pri tem trgam, tem bolj
sta mi pesem ali prozni zapis ljuba.
Pošiljam Vam cikel Se bom z biljem
pokrila. Če se Vam zdijo boljše*

pesmi iz Cvetličnega gradu, naj pač obležijo danes poslane v predalu.

Mirna, 5. VIII. 1982

Se bom z biljem pokrila

KO PRIDEŠ ko prideš
te bom igrala v temi
luno sem razdrobila na koščke
pšenico sem požela s kamnom